

Lidt Skovsvingshistorik

Af Birte og Flemming Agervold, Skovsvinget 16

Her i dette forår/sommer (2019) er det præcis 50 år siden vi købte vores første grund: Skovsvinget 14.

Vi var begge byboere – opvokset på Frederiksberg, men dog spejdere (blå & gul), hvilket nok var baggrunden for, at vi begge kom til at dyrke orienteringssporten, og derigennem fandt begejstringen for Tisvilde Hegn.

Så da idegrundlaget tegnede sig, var det lejligheden i København kombineret med et sommerhus, **og så tæt på Tisvilde Hegn – ”vores skov” – som muligt.**

I Påsken 1969 var vi så på udkigstur, og blev inspireret af ”**Til Salg**”-skilte ved indkørslen til Lisbeths Vænge, som dengang gik ud til landevejen. Grundene der var ret store og kostede 35 – 45.000 kr., men de var jo ”fyldt op” med pænt store træer, så ”Pu-Ha” det var ikke rigtigt noget for de 2 byboere, så vi fandt vejen ind til Skovsvinget, og det var jo anderledes pænt – 50 cm til 1 m høje fyr og gran i 2-3 rækker i skellene, og så en fin ”græsplæne” inde på midten. Vi kørte ”i bund” af vejen og blev klar over, at der også var grunde helt op til diget ind til hegnet – Det var lige noget for os.

Dengang var der kun bygget 4 huse på udstykningen: nr. 17: Eskildsen – nr. 19: Westermann – nr. 23 Schultz og nr. 29 Steman, så der var altså stadig 3 ledige grunde helt op til skoven. Hr Westermann gik udenfor, så vi fik her oplyst at ejeren var Frede Andersen, som vi så efterfølgende fik en aftale med på stedet.

Det viste sig så, at grundene direkte op til skoven skulle koste kr. 84.000,- og øvrige grunde (i al fald i de næste rækker) skulle koste kr. 64.000,- og selvom vi brændende ønskede os en grund direkte op til skoven, så var 84.000.- kr. altså alt for meget for en overassistent og en assistent i gamle hæderkronede KTAS, så vi var henvist til næste række. Vi spurgte så Frede Andersen hvor meget man skulle give i udbetaling, og jeg husker stadig tydeligt hans ansigtsudtryk, da han svarede, ”at det vidste han da virkelig ikke, da de 4 grunde han havde solgt, var solgt kontant”.

Frede Andersen kunne dog nok se, at vi blev lidt lange i ansigterne, og jeg tror også han kunne fornemme vores begejstring for området, og vi stod også der med ”vores 3 unger”- på 7 – 5 og 3 år. Det endte i al fald med, at vi fik lov at

udbetale kr. 14.000. og fik så de resterende 50.000.- kr. over 10 år med **8% i rente.**

Men hvilken grund skulle vi så vælge? Det blev nr. 14 fordi der dengang gik et gammelt skel, som var en mere eller mindre udtørret grøft i grundens vestside, og væsentligt – langs dette skel voksede pil i flere meters højde, så der ligesom var lukket lidt af for indsigt og vind fra den kant.

1969 var en dejlig sommer – men restriktionerne var jo skrappe, **ingen skure eller småhytter m.m. – Ja ikke engang et telt måtte man sætte op – i al fald ikke for natten.** Vi var meget autoritetstro dengang, og da man jo kunne se helt op til landevejen, var der ingen vej uden om; det var ind i bilen med hele menageriet, og herop lørdag og tilbage lørdag aften og igen herop søndag morgen og tilbage søndag aften. Så vejret lidt ”forkert ud” inde i byen, kan jeg huske vi ringede til vores kolleger v/omstillingsbordet på central Ramløse: **”Hvordan er vejret der oppe”?**

Vi var som nævnt meget glade for skoven – og også turen gennem skoven til ”vores” strand. Den lille fælles sti til skoven var der, men det var det meste af diget også – i al fald måtte man af cyklen og løfte den over – så en mørk aften så vi vores snit til at lempe lidt flere af de øverste sten af diget, så det endte med, at man forholdsvis uhindret kunne cykle henover.

Sådan gik hele sommeren 1969 – og det var ikke til at holde ud, så allerede i efteråret 1969 begyndte vi at kigge på fritidshuse, og faldt via Tectum for en norsk **Langmoen fjeldhytte** (huset parallelt med vejen) – godkendt til helårsbeboelse i Norge, og den gang med markedets bedste isolering. Så bemærk udstykningens ”hus med de fleste tagspær” parat til at bære 2 m norsk sne.

I løbet af vinteren 69/70 blev huset – med os som medbyggere - opført og vi overnattede her første gang i påsken 1970.

Og herefter er vi blevet ”hængende på Skovsvinget” i de efterfølgende 50 år.